

Dörren stängdes med en smäll och låset gick runt. Anna reste sig, drog sig upp med hjälp av soptunnan. Mörkret därinne var så solitt att det nästan kändes tjockt och trögt och trögheten blandades med de tunga dofterna av avskräde. Matrester, mögel och smuts. Hon drog efter andan. Stod still en kort stund. Lyssnade in i mörkret men hörde ingenting. Kanske en fläkt eller en tvättmaskin långt borta, men inte mer. Försökte att hålla sig lugn och förstå vad som hänt, men tankarna gick i spinn. Hon kände en metallisk smak i munnen. Är det så rädsla smakar? Anna väntade ett par sekunder, men inget hände. Hon började febrilt, på gränsen till hysteriskt, famla sig längs med sopkärlet för att hitta något nytt att ta tag i. Hon ville inte släppa kärlet och gå mot dörren. Hon måste hålla sig i något, annars kändes det som om hon skulle tappa orienteringen helt och hållet. Annas händer hittade en ny soptunna. Försökte stanna upp och lugna andningen men istället var det som om tårar fick tid att nå ögonen. Halvt snyftande famlade hon sig vidare. Hon hade hört dörren låsas men måste ändå hitta fram till den. Ville rycka i den. Slita. Knacka. Banka. Skrika. Men just nu fick hon inte fram något mer än snyftningar som blev allt hetsigare, medan händerna rörde sig över plasthandtag och sopkärlet med sträva, lena, kletiga, torra ytor. Anna stannade plötsligt. Hade hört något. Ett ljud. Ett prassel. En rörelse. Inifrån utrymmet där hon befann sig. Det var hon säker på. En råtta? Inte få panik, inte få panik, inte få panik. Hon trevade vidare med handen och drog den mot kall hård betong. Rörde sig längs väggen i riktning mot dörren. Svett bröt ut. Rann i ansiktet. Eller var det tårar? Ytan under hennes händer förändrades igen. Kallare på något sätt. Lent. Metall. Framme vid dörren, hon måste vara framme vid dörren. Händerna började röra sig snabbare för att hitta handtag eller en lysknapp. Istället hamnade händerna plötsligt på något mjukt. Tyg. Hon frös till. Blev som paralyserad. Varje muskel på helspänn. Som i ett skruvstäd. Tyg som var varmt. Som rörde sig. Som andades. I samma stund som hon insåg att det stod någon därinne så tändes lampan. Hennes blick möttes av ett iskall leende. När Anna hört låset i dörren hade hon varit säker på att han låst in henne. Men han hade vridit om låset inifrån. Var kvar därinne. Hela tiden. Hörde henne. Hörde hennes panik. Och nu tittade han på henne. Oberörd, road, iskall. Och något mer. Anna lät sin hand sjunka ner från hans bröst, där den landat när den sökte i mörkret. Försiktigt, långsamt, tog hon ett steg tillbaka. Utan ansträngning, utan brådska, sträckte han sig framåt och slöt handen om hennes hals. Skrovliga arbetarfingrar. Alldeles torra. Hårdhänta mot tunn, mjuk hud. Med en bultande halspulsåder någon millimeter under tummen. Bara skinn emellan. Och så tryckte fingret åt. Hela handen. Alldeles för hårt. Den andra handen tog tag i hennes bälte och tvingade henne framåt. Upp. Mot honom. Hon balanserade på tårna nu. Deras näsor möttes nästan. Lugnt, nästan viskande, sa han:

”Man ska vara försiktig när man börjar ställa frågor till okända människor, som man inte vet något om.”